

Arrest

nr. 117 217 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) en van de beslissing van 3 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor "Migratie- en Asielbeleid" (*sic*) tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De eerste bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit en gehuwd met Mevrouw E.M.D. die gemachtigd is tot verblijf in België. Zij hebben een gemeenschappelijk kind dat op 24 oktober 2012 is geboren.

Op 31 mei 2009 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk. Op dezelfde dag werd aan verzoeker een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 februari 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond en tevens werd hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht.

Op 27 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Op 3 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf d.d. 27.06.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Het feit dat betrokkene sedert 16.03.2012 gehuwd is met [...], dat betrokkene zijn vrouw zwanger is van hun eerste kindje en dat het voor betrokkene onmogelijk is zijn echtgenote in deze toestand achter te laten: het argument van de zwangerschap is achterhaald; namelijk, op 24.10.2012 is zijn echtgenote bevallen van hun dochtertje. Betrokkene kan, van zodra hij zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, zich opnieuw verenigen met zijn echtgenote en kind.

Wat betreft het feit dat betrokkene sinds 2004 ononderbroken in België verblijft, dat verzoeker zijn belangen in België ligt nu hij gedurende de laatste 8 jaar zijn leven hier heeft opgebouwd en een structuur heeft gegeven: betrokkene heeft zich doelbewust in een illegale en preciaire situatie gebracht, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Betrokkene heeft eerst 5 jaar gewacht eer hij de eerste stappen ondernam om zich in regel te stellen. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Betrokkene zou slechts een beperkte tijd van zijn echtgenote en kind gescheiden zijn wanneer hij zijn machtiging in het buitenland dient te halen. Dit houdt geen schending in van de echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare en ernstige schade in. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van zijn echtgenote en kind.

Betrokkene haalt aan dat hij samen met zijn echtgenote een hecht en duurzame leefgemeenschap vormt en geen (sic) gemeenschappelijk huishouden hebben, dat de behandelingstermijn voor het verkrijgen van het nodige visum vanuit het herkomstland van verzoeker vanaf zijn aanvraag tot het effectief bekomen van het visum, gemiddeld tot half jaar kan duren, dat dit toch wel om een redelijk lange periode gaat voor een gezin als dan van verzoeker, dat in die omstandigheden een terugkeer van de heer B. naar Marokko een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM hetgeen bepaalt dat ieder recht heeft op "eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling", kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België rechtvaardigt. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht en eerbiediging van het gezins- en privéleven.

De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties maar betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 van het EVRM. Van zodra betrokkene zich in het bezit gesteld heeft van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, is het voor betrokkene mogelijk zich opnieuw te herenigen met zijn echtgenote en kind.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode van mogelijk enkele maanden nodig is bij het indienen van de visumaanvraag bij de buitenlandse Belgische diplomatieke post, geeft aan betrokkene ipso facto eveneens geen recht op verblijf. (Raad van State nr. 89980 dd 02.10.2010)

Trouwens, ook andere aanvragers worden geconfronteerd met deze wachttijden.

In zijn arrest dd 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende : " De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide beschouwd kan worden dat verzoekster zou toelaten de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen" Overeenkomstig de vaste rechtsspraak van de Raad van State dient bovendien benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr 42.039, RvS 20 juli 1994, nr 48.653, RvS 13 december 2005, nr 152.639)

Betrokkene haalt artikels 3 -6 -7- 9 aan van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind; hierbij dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie eerder stelde dat artikel 3 van het IVRK geen directe werking heeft. Betreffende artikels 6-7-9 van dit verdrag dat stipuleert dat elk kind recht heeft op een leven, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte, en dat elk kind het recht heeft om samen te kunnen leven met de ouders, lijkt ons in deze context niet van toepassing aangezien het leven van de vrouw en het kind van betrokkene niet in het gedrang komt, en dat het betrokkene vrij staat zich te laten vergezellen door zijn familieleden bij een eventuele terugkeer naar Marokko in het kader van zijn visumaanvraag."

Op dezelfde dag nam verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid wordt aan de genaamde [...]

die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 28.06.2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene beschikt niet over een visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing beperkt verzoeker zijn pleidooi tot het stellen dat dit het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en dat dient verwezen te worden naar het *adagium accessorium sequitur principale*. Hiermee wordt niet voldaan aan de vereiste van een "middel". Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweed lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Zijn enig middel werd louter ten aanzien van de eerste bestreden beslissing ontwikkeld.

Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 10,12bis, § 1, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

8.1. Verweester stelt ten onrechte dat de aangehaalde redenen niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. Verzoeker woont immers reeds 9 jaar lang ononderbroken in België. Hij heeft hier een gezin gesticht en op 24.10.2012 is het eerste kindje van het koppel geboren. Artikel 10 juncto 12bis § 1, tweede lid Vw geeft de mogelijkheid aan verzoeker om een aanvraag tot machtiging verblijf in te dienen vanaf zijn verblijfplaats in geval van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker die hem verhinderen deze aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland, namelijk Marokko. De wetgever heeft nergens in de Vreemdelingenwet een definitie gegeven over wat men onder "buitengewone omstandigheden" dient te begrijpen. Het betreft dus een feitenkwestie en een verplichting van verweester om in alle redelijkheid aan te geven waarom de elementen die door verzoeker als buitengewone omstandigheden in zijn hoofde worden weerhouden, in zijn verzoek tot machtiging tot verblijf volgens haar niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aanvaard, hierbij rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

In zijn verzoekschrift heeft verzoeker duidelijk uiteengezet met welke moeilijke omstandigheden hij geconfronteerd zal worden indien hij nu naar Marokko zou terugkeren, waar hij meer dan zes maanden zou moeten verblijven om zijn visum aan te vragen en te bekomen.

Verzoeker heeft aangehaald hier langdurig te verblijven en zijn centrum van belangen in België te hebben.

Dat hij hier een gezin heeft voor wie hij de zorg moet dragen en hij bovendien het hoofd van het gezin is.

Dat zijn echtgenote hoogzwanger was en hangende de procedure bevallen is van hun eerste kindje.

Dat gelet op de lange en onzekere termijn (maar minstens 6 maanden) van de procedure tot het bekomen van een visum in Marokko het voor het jonge gezin onmogelijk en onhaalbaar is dat verzoeker naar Marokko gaat.

Verweester stelt dat mevrouw (hangende de procedure) reeds bevallen is en er geen bijzonder omstandigheden meer voorhanden zijn, maar houdt geen rekening mee dat dit gegeven nog meer verzwarende omstandigheden meebrengt voor verzoeker en diens gezin.

Mevrouw is pas bevallen van hun eerste kindje, dat ondertussen 9 maanden oud is. Het is zowel psychologisch als economisch onmogelijk voor verzoeker zijn gezin hier te moeten achterlaten. Hij helpt zijn echtgenote mee bij het opvoeden van hun kind. Dat bovendien uit de voorgelegde stukken van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoekers echtgenote niet in de mogelijkheid zal zijn om de financiële last van zichzelf en het kindje enerzijds, en haar echtgenoot tijdens zijn verblijf in Marokko anderzijds, tegelijk te dragen en daarnaast het kindje verzorgen en het huishouden doen. Dat het toch wel om een zeer zware last zou gaan voor het gezin van verzoeker en zijn echtgenote. Dat dit ook onpraktische, al dan niet onmogelijke, toestanden met zich meebrengt. Alleen al dit element maakt een buitengewone omstandigheid uit in hoofde van verzoeker om zijn aanvraag vanuit België in te dienen. Gelet hierop is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker. De gemiddelde termijn vanaf de aanvraag van het visum in Marokko tot het effectief bekomen ervan duurt minstens meer dan zes maanden. Het is juist om die redenen dat verzoeker zich beroepen heeft op artikel 12bis §4 Vreemdelingenwet om een aanvraag vanuit België in te dienen namelijk omdat zijn persoonlijke -en gezinssituatie het niet toelaten dat hij zijn aanvraag vanuit het land van herkomst indient.

Verzoeker heeft niet in het minst de intentie om via deze weg de Vreemdelingenwet te omzeilen. Hij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 10 Vw om verblijfsgemachtigd te worden in het Rijk.

Dit element alleen moest verweester toelaten te zien dat verzoeker wel degelijk geconfronteerd is met buitengewone omstandigheden en dat hij niet in de mogelijkheid is deze aanvraag vanuit het herkomst land in te dienen. Het is voor de gevallen als die van verzoeker dat de wetgever in de wet voorzien heeft om een aanvraag vanuit België mogelijk te maken. Verweester geeft in haar motivatie geen enkele blijf rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden waarin verzoeker in het Rijk verblijft, met name zijn zeer geringe financiële mogelijkheden en het feit dat hij mede de zorg opneemt van zijn kind nog maar 9 maanden oud is. De bestreden beslissing is arbitrair, formalistisch, niet concreet gemotiveerd en aldus onredelijk. Om deze redenen alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Het is onredelijk van verweester om van verzoeker te verwachten dat hij in die omstandigheden, louter omwille van het vervullen van de formaliteit, naar Marokko moet terugkeren om zijn aanvraag van daar uit in te dienen. Degelijke beslissing kan niet redelijk zijn en schendt derhalve het redelijkheidsbeginsel (RvSt, nr. 64.637,20 februari 1997). Verweester geeft in haar motivatie geen enkele blijf rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden waarin verzoeker in het Rijk

verblijft, met name zijn zeer geringe financiële mogelijkheden en het feit dat hij mede de zorg opneemt van zijn ondertussen 9 maanden oud kindje. De bestreden beslissing is arbitrair, formalistisch, niet concreet gemotiveerd en aldus onredelijk. Om deze redenen alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Dat verweerster in haar motivering daarenboven ook geen enkele blijk geeft van het feit dat zij zou hebben onderzocht of verzoeker zich al dan niet in 'buitengewone omstandigheden' bevindt met betrekking tot zijn verblijf in het Rijk. Het is onredelijk van verweerster om de vreemdelingenwet zodanig te interpreteren waarbij zij overduidelijk enkel de bedoeling heeft verzoeker van het voordeel van een machtiging tot verblijf aangevraagd vanuit het Rijk uit te sluiten, onverminderd diens vaderschap over zeer jonge kind samen met echtgenote gemachtigd tot verblijf in het Rijk en de bijzondere omstandigheden eigen aan het feit dat zij het kind zeer jong is en de zorg van zijn vader én moeder behoeft. Verweerster motiveert derhalve geenszins wettig, zij beperkt zich tot het opsommen van de particuliere en bijzondere omstandigheden in hoofde van verzoeker en besluit boudweg, zonder enige toelichting of concrete toetsing aan de reële situatie, dat het hier volgens verweerster geen 'buitengewone omstandigheden' betreffen. Dergelijke motivering voldoet niet aan de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing (stuk 1) schendt wel degelijk artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 10 en 12bis Vr.W. 15.12.1980. Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing minstens ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur door verweerster geschonden.

Dat wat betreft de tweede beslissing aangezien dit het gevolg is van de eerste bestreden beslissing dient te worden verwezen naar het adagium accessorium sequitur principale (bijzaak volgt hoofdzaak). Gelet op aangewende middelen zijn de bestreden beslissingen dan ook nietig en dienen deze dan ook te worden vernietigd."

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder zich beperkt heeft tot het opsommen van de particuliere en bijzondere omstandigheden, maar zonder concrete toetsing aan de reële situatie van verzoeker besluit dat het geen buitengewone omstandigheden betreft, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 12bis en artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,
4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de vreemdelingenwet of hij

de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat hij, in functie van zijn in België verblijvende echtgenote, een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden toegelaten niet tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker meerderjarig is en dat hij op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen geen ouder was van een kind dat erkend werd als vluchteling of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij een gezinshoofd is en recent vader is geworden van een eerste kindje hetgeen verzwarende omstandigheden met zich meebrengt, dat het onmogelijk is naar Marokko te gaan voor de procedure tot het bekomen van een visum omdat dit minstens zes maanden in beslag neemt, dat het psychologisch en economisch onmogelijk is voor verzoeker zijn gezin hier achter te laten gezien hij meehelpt met de opvoeding van het kind, dat het voor zijn vrouw onmogelijk is de financiële last te dragen van zichzelf, het kind en verzoeker tijdens diens verblijf in Marokko, alsook de zorg voor het kind en het huishouden en dat deze elementen dus wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen om het vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De Raad stelt vast dat verweerder op alle in de aanvraag door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft geantwoord en uitgebreid heeft geconcludeerd dat dit naar zijn oordeel niet om buitengewone omstandigheden gaat die verhinderen dat de aanvraag in Marokko wordt ingediend. Het argument van de zwangerschap destijds van zijn vrouw, van de behandelingstermijn van zes maanden voor het verkrijgen van een visum, het feit dat verzoeker en zijn vrouw een hechte en duurzame levensgemeenschap vormen en het door verzoeker aangehaalde argument dat zijn verwijdering tevens een inbreuk op artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, werd uitgebreid beargumenteerd. Er blijkt evenwel geenszins uit het administratief dossier dat verzoeker verweerder op de hoogte stelde van het feit dat hij of zijn vrouw zeer geringe financiële mogelijkheden hebben of dat hij de zorg moet opnemen voor zijn 9 maanden oud kindje of dat hij psychologisch en economisch in de onmogelijkheid verkeert zijn gezin voor de duur van de behandeling van zijn visumaanvraag in Marokko te verlaten en dat hij deze gegevens als een belemmering ziet om terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn aanvraag om toelating tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Daargelaten de vraag of deze elementen wel hadden kunnen gekwalificeerd worden als buitengewone omstandigheden, kan er bijgevolg niet aan verweerder verweten worden geen blijk te geven met deze laatste elementen rekening gehouden te hebben in de bestreden beslissing. De Raad dient zich immers te plaatsen voor zijn wettigheidstoets op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex nunc*) en dient na te gaan of verweerder met alle elementen die hem op dat ogenblik bekend waren, rekening heeft gehouden, hetgeen *in casu* het geval is. Tevens wijst de Raad er op dat het hem niet toekomt de ingeroepen buitengewone omstandigheden opnieuw te gaan beoordelen en om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door het bestuur.

Verder moet worden gesteld dat wanneer een aanvraag om toelating tot verblijf niet op ontvankelijke wijze wordt ingediend verweerder geen verder onderzoek inzake de gegrondheid van deze aanvraag moet doorvoeren. Verweerder diende bijgevolg niet meer na te gaan of verzoeker voldeed aan de in artikel 10 van de vreemdelingenwet gestelde vereisten. Verzoeker kan dus geenszins gevolgd worden waar hij stelt dat daar hij zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet, hij eveneens zou voldoen aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek. Bovendien komt het ook niet aan verzoeker toe om te poneren dat hij voldoet aan alle voorwaarden tot het verkrijgen van een verblijf. Zulks vereist immers een beoordeling door verweerder, doch eerst dient verzoeker een ontvankelijke aanvraag in te dienen.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder zich heeft beperkt tot een arbitraire, formalistische, niet concreet gemotiveerde beslissing en zich zou beperkt hebben tot een opsomming van de bijzondere omstandigheden zonder concrete toetsing, kan de Raad niet volgen. Heel concreet stelt verweerder dat het kind van verzoeker ondertussen is geboren en er niet langer sprake is van een hoogzwangere vrouw. Hij meent dat geen rechten kunnen geput worden uit illegaal verblijf en dat eens verzoeker in het bezit gesteld is van de nodige documenten hij zich opnieuw met zijn kind en echtgenote kan verenigen, zodat er van een definitieve scheiding geen sprake kan zijn. Hij wijst erop dat in het kader van artikel 8 van het EVRM geen disproportionaliteit kan worden aangetoond tussen de vereiste de verblijfsmachtiging in Marokko aan te vragen en het recht op het eerbiedigen van het gezinsleven. Hij

gaat in op het argument van de eventuele lange wachttijd en op het feit dat het recht voor het kind van verzoeker, om met diens beide ouders samen te kunnen leven, niet in het gedrang komt nu het mogelijk is dat verzoeker zich door zijn gezinsleden laat vergezellen bij zijn eventuele terugkeer naar Marokko in het kader van de visumaanvraag. Verzoeker betwist deze laatste mogelijkheid niet zodat de bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat het kind kan genieten van de zorgen van zijn vader en zijn moeder.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 10 of 12bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker werkt in zijn verzoekschrift de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet uit, minstens valt diens argumentatie aangaande de schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur samen met de *supra* besproken onderdelen van het middel, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond wat betreft de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:
mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU